

[Elisabeth Bruun Olesen]

i virkeligheden mener noget andet. Det vil jeg komme nærmere ind på om lidt.

Jeg vil give arbejdsministeren ret i én ting: forligsmandsinstitutionen er som arbejdsretten en del af det arbejdsretlige system. Det er også derfor, vi har fremsat de to forslag om afskaffelse af arbejdsretten og afskaffelse af forligsmandsinstitutionen. Det er den samme fremgangsmåde, vi har fulgt. Vi har sagt: hvis vi ikke kan få det afskaffet på én gang, vil vi godt være med til at demontere det.

Jeg må på det skarpeste afvise kristeligt folkepartis bemærkninger om, at vi skulle bruge genbrugspapir. Det burde man måske af miljømæssige grunde, men det har vi altså ikke gjort i dette tilfælde. Bemærkningerne er ført up to date og adskiller sig netop via deres demonteringsforslag meget fra det, VS har fremsat før. Jeg må konkludere, at ordføreren for kristeligt folkeparti ikke har gjort sig den ulejlighed at læse forslaget, når han kan komme med den slags bemærkninger.

Jeg har bemærket, at holdningen hos de konservative og venstre og socialdemokratiet igen er meget ens i denne sag. Det kan selvfølgelig kun gøre mig ked af det i forhold til, hvad man burde kunne opnå med socialdemokratiet.

Jeg vil godt kommentere SFs bemærkninger om, at SF ikke har noget imod, at der er en form for mægling. Det mener VS også godt der kunne være, men VS mener ikke, at lovgivningsmagten skal blande sig i, hvordan parterne på arbejdsmarkedet indgår aftaler om løn- og arbejdsforhold. Vi mener, det må være op til parterne selv at tilrettelægge deres forhandlinger, selv at bestemme, om de vil inddrage mæglere af den ene eller anden art.

For os er og bliver det helt uacceptabelt, at en tredjepart, som parterne ikke har nogen indflydelse på, kan gå ind i parternes selvstændige aftalefornyelser med tvangsmidler, f.eks. med pålæg om, hvornår der skal afholdes møder, ligesom vi mener, det er grotesk, at forligsmanden kan gribe ind og ulovliggøre aftalte konfliktmidler.

Vi synes, at hvis et overenskomstområde godt vil have en mæglingsmand, så må man selv finde ud af det. Hvis staten skal finansiere et kontor, hvor sådan nogle møder skal afholdes, vil vi godt være med til at afsætte penge til det, men længere vil vi ikke gå. Vi vil ikke gå så langt, at forligsmanden skal

have nogen som helst magt eller indflydelse, sådan som tilfældet er i dag. Det må være op til parterne selv. Hvis det er sådan, SF vurderer situationen, er vi 100 pct. enige, og så kan jeg også takke SF, men det vil jeg godt høre SFs kommentarer til.

Hr. Estrup siger, at det er et meget ideologisk forslag. Det er det måske nok, men det er nu den måde, vi mener tingene skal løses på. Vi mener ikke, at lovgivningsmagten har som opgave at gå ind i parternes aftaleforhold, hverken vedrørende arbejdsretten eller vedrørende forligsmandsinstitutionen.

Hr. Estrup talte ved behandlingen af det foregående forslag meget om tilfredsstillende og retfærdige løsninger. For os er det ikke specielt tilfredsstillende eller retfærdigt, at grafiske arbejdere får trukket en overenskomst ned over hovedet, der er stemt igennem af alle mulige andre end dem selv. Det er, mener jeg, logik for nybegyndere, at det er de grafiske arbejdere selv, der må have den afgørende indflydelse på deres løn- og arbejdsforhold, ikke en sammenkædning med folk, som intet har med deres arbejdssituation at gøre. Det er en absurditet, at en metalarbejders natholdstillæg skal bestemmes af nogle fra helt andre områder. Det må være af dem selv.

Dette forslag handler om, at parterne selv skal beslutte, hvad de vil. Der ligger ikke det i det, at vi ikke vil være med til, at parterne på arbejdsmarkedet kan lave nogle ordninger, som de selv finder ud af. Det skal bare ikke være staten, der påtvinger dem noget.

Det underer mig ikke spor, at LO og DA – repræsenteret her i folketinget ved på den ene side socialdemokratiet og på den anden side, jeg ved ikke, om jeg skal sige de konservative, eller jeg skal tage venstre med, men i alle tilfælde den anden side af salen – har fælles interesser her. Vi mener, at det arbejdsretlige system er legitimeret af LO ved, at den siger, at det sikrer en vis beskyttelse af lønarbejderne mod arbejdsgivernes overgreb, og at det dermed giver det et skin af retfærdighed.

Det, det i virkeligheden handler om, er påtvunget sammenhold og disciplin i fagbevægelsen, en centralisering, som er med til at opretholde et ledeshierarki i fagbevægelsen. Det, det handler om, er, at den solidaritet, man ikke har kunnet skabe på naturlig måde nede i systemet, påtvinger man unatur-